

ning, som skal gennemføres i en Kommune, ikke af den Værdi, at de nuværende Beboere af Kommunen kunde bære foruden Renten tillige 2 pCt., tror jeg hellere, at man maa unblade den. Derfor tror jeg, at Amortisationen ikke bør sættes under 2 pCt.

Den ærede Forslagsstiller var selv tvivlende med Hensyn til Spørgsmaalet, om Tiden nu maatte være den rigtige til at føre denne Foranstaltning igennem. Det tvivler jeg ogsaa om. Forholdet er vistnok det, at de fleste større Kommuner, som have ønsket at faae og have havt Brug for Laan, have allerede i 1887 gennemført denne Foranstaltning, saa jeg tvivler svarligen om, at det selv om Loven gaar igennem her i Rigsdagen og bliver til Lov, vil være muligt at sætte Sagen i Scene, thi jeg tvivler paa, at man vil kunne skaffe endog et saa lille Beløb som $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og kan Sagen ikke lade sig gennemføre, hvorfor skal man da lovgive paa et Omraade, som ikke har vælblikkelig Interesse, men maaske først bliver aktuelt om 10 Aar, som den ærede Forslagsstiller selv sagde. (Afbrydelse af Breinholt), Det ærede Medlem ryfter paa Hovedet, men han sagde selv i sit Foredrag, at det mulig kunde være 10 Aar, inden Foranstaltningen traadte i Virksomhed. Men hvorledes ville Forholdene stille sig til den Tid? Ja, det er der Sagen af os der veed, og naar den Tid kommer, mener jeg det er allerbedst at tage Sagen for og se, hvad der er at gjøre. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at for Dieblittet staa unægtelig Kreditforeningsobligationer over pari, og i saadanne Tider er det fordelagtigt at tage Kreditforeningslaan. Men, mine Herre! dersom vi vende tilbage til de gamle Tider, da Kreditforeningsobligationerne stode i 84—85 eller saadant Noget, mon der saa er nogen Kommune, som vil betale 15 pCt. i Provision for at faae et Laan? Det tror jeg ikke paa nogen Maade vil være Tilfældet. Jeg tror, at Kommunerne rundt omkring i Landet nok skulle finde andre Maader at gjøre Penge paa end at henvende sig der. Desuden vil jeg gjøre opmærksom paa, at Kommunerne jo ere langt mere frit stillede, naar de laane hver for sig, idet de ikke blot vilde være bundne ved det solidariske Ansvar, men tillige bundne ved de statutmæssige Bestemmelser, som Kreditforeningen har, medens de, naar de laane hver for sig, kunne arrangere deres Laan, som det synes dem bedst. Det tror jeg, de fleste Kommuner ville staa sig bedst ved. Med disse Bemærkninger er det ikke min Hensigt at behude, at jeg vil stemme mod Overgang til 2den Behandling. Det

er muligt, at det Udvalg, som jeg haaber bliver nedsat, under Behandlingen af Sagen kan komme til at se den fra andre Sider end jeg, saa at der maaske kan komme Noget ud deraf.

Svæde: Jeg kan heller ikke være enig i, at det vilde være en god Gave til Kommunerne, der her bringes dem, jeg er nær ved at tro, at det bliver mere til Fortræd end til Gavn. Enhver solid Kommune, der har sit Regnskab i Orden og har noget Muligt at foretage, tror jeg ikke nogenstunde har maattet unblade at foretage det af Mangel paa gode og billige Laan. Der er jo Sparekasser i hver Krog og Pengeinstituter i stor Mængde, der alle skulle og maa anbringe deres Beholdninger ved Ublaan, og naar de kunne faae sikre Ublaan under gode Forhold, bliver dette jo foretrukket fremfor at laane til Private. Dersom det var Meningen med Lovforslaget at hjælpe de mindre solide Kommuner, der ikke have deres Sager i den tilbørlige Orden, saa kan jeg forstaa det. Men det er aabenbart ikke Meningen, at de solide, gode, velstillede Kommuner skulle blive Garanter for de mindre velstillede. Jeg antager som givet, at alle Kommuner, der ere vel situerede og have deres Sager i tilbørlig Orden, ikke ville gaa ind i en Kreditforening, som de ikke kan høste den allerfjerneste Nytte af. Ja, hvis man kunde tænke sig, at Pengene bleve billigere ved Kreditforeningen — men det kan jeg ikke tænke mig, jeg kan ikke antage, at Obligationernes Kurs vil blive bedre, fordi man kaster et nyt Papir ind paa det allerede overfyldte Marked. Jeg tror, man støtter Kommunerne langt bedre ved at henvide dem til at laane hos de Instituter, der nu en Gang bestaa, i hvert Fald undgaar man da de Administrationsomkostninger, der ere uundgaelige ved Oprettelsen af en ny Kreditforening. De skulle bæres, og de maa usfravigelig bæres af Laantagerne og ikke af dem, der kjøbe Obligationerne. Derfor tror jeg, at hvis Loven kommer ud, og der derpaa bliver dannet en Kreditforening, ville de faae ikke billigere, men nærmere dyrere Laan end hidtil. Man kan nemlig ikke tro, at de Obligationer ville komme til at staa bedre end de andre Kreditforeningsobligationer, fordi Sikkerheden i Virkeligheden ikke er bedre. Tværtimod er der maaske en lille Hage derved, saaledes som ogsaa en æret Taler har ladet sig forlyde med, hvorfor private Eiendomsbestidere kunne faae billigere Laan end Kommunerne. Det ligger simpelt hen i, at naar man har Noget